

BIJeenKOMST OP DINSDAG 1 DECEMBER 1953

Voordracht gehouden voor de Vereniging ter beoefening
van de Krijgswetenschap

door

Majoor der Cavalerie H. H. R. VAN DER LAAN

over

„AANVULLINGSSYSTEEM VAN DE KON. LANDMACHT”

Voorzitter: Generaal-Majoor J. H. COUZY

De Voorzitter:

Mijne Heren,

Ik open de vergadering en ik heet U allen van harte welkom.

Het bestuur verheugt er zich over dat — als eerste na de 2e Wereldoorlog — deze vergadering in Limburg kan worden gehouden, waarvoor het gaarne dank brengt aan de Garnizoenscommandant Roermond Luitenant-Kolonel *K. Rijnders* voor de voorbereiding en organisatie.

Helaas zijn verschillende bestuursleden door ziekte verhinderd aanwezig te zijn, waardoor U mij als voorzitter hier ziet staan. In het bijzonder betreurt onze secretaris-penningmeester Luitenant-Kolonel *J. P. Boots* als geboren Limburger verstek te moeten laten gaan.

Bij de keuze van het onderwerp voor hedenavond heeft het bestuur zich laten leiden door de overweging, dat Limburg thans het merendeel der depôts huisvest. Aangezien de eerste vier maanden der opleiding aan de depôts de grondslag moeten vormen voor de voortgezette opleiding bij de parate troepen, is die eerstgenoemde opleiding van het grootste gewicht. Daarnaast is nog geen openbare systematische uiteenzetting over het aanvullingssysteem gegeven, hetgeen wellicht op verschillende punten verhelderend kan werken. Ik geef dan ook thans gaarne het woord aan de spreker van hedenavond.

Majoor H. H. R. van der Laan:

Mijnheer de Voorzitter, Mijne Heren,

Gaarne zou ik willen aanvangen om van deze plaats mijn bijzondere dank uit te spreken voor de vererende opdracht, die ik van de Vereniging ontving om hedenavond te mogen spreken over een onderwerp, dat in deze tijd zo zeer de belangstelling heeft.

Aan de andere kant heeft dit mij, juist daardoor, wel met enige schroom vervuld.

Niettemin hoop ik met deze inleiding een, zij het bescheiden, bijdrage te hebben geleverd tot verheldering van deze materie.

HET AANVULLINGSSYSTEEM

INL.

Het „aanvullingssysteem beoogt de aanvulling van de bij de parate divisien en de parate legerkorpsstroepen ontstane tekorten, als gevolg van het vertrek met groot verlof, door het periodiek instromen van een hoeveelheid nog niet in onderdeelverband gebrachte recruten uit de depôts, waarin de stamregimenten als instructie-eenheden uit traditie-overwegingen zijn ondergebracht.”

Het was met deze woorden, dat de Minister van Oorlog in zijn Memorie van Antwoord op 31 October 1952 de leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal op de hoogte bracht met de invoering van deze voor ons land gewijzigde vorm van opbouw der parate eenheden en tevens de vervanging — in oorlogstijd — van de op voet van oorlog gebrachte mobilisabele eenheden.

Deze nieuwe vorm van opbouw en vervanging nu zal hedenavond het onderwerp vormen van de inleiding, waarin ik zal trachten enige facetten hiervan nader toe te lichten.

Ook voorheen beschikten wij, in Nederland, over een aanvullingssysteem; het begrip als zodanig is dan ook niets nieuws. Alleen de toepassing van dit systeem vertoont kenmerkende verschillen met het voorafgaande.

In het mobilisatietijdperk 1914—1918 werd een aanvullingssysteem gebruikt, dat grote gelijkenis vertoonde met het huidige. Na de afkondiging van de mobilisatie was het veldleger op voet van oorlog gebracht en betrok het zijn oorlogsofstellingen. Alhier werd het geoefend en verder bekwaamd voor de taken, die daaraan waren toegedacht. Vanzelfsprekend werd het, toen de mobilisatie langer duurde dan aanvankelijk werd verwacht, noodzakelijk de dienstplichtigen die tot de oudste lichten behoord en voor wie de mobilisatie de grootste sociale en economische last betekende (huisvaders, reeds lang ingeschakeld in het productieproces), door jongeren te vervangen. Te dien einde werden nieuwe lichten onder de wapenen geroepen; de daartoe behorende dienstplichtigen ontvingen een individuele opleiding in de in het Westen des lands (achter de toenmalige Nieuwe Hollandse Waterlinie) gevestigde depôts en werden daarna naar het Veldleger gestuurd, ingepast in de opengevallen plaatsen en verder opgeleid.

Dit heeft zich op deze wijze enkele malen herhaald, al zat er geen regelmaat in. Zo ziet U aan dit voorbeeld, dat het huidige aanvullingssysteem geen uitvinding op zichzelf is.

ONTSTAAN

Ook de Amerikanen hebben jarenlang een studie hierover gemaakt; zij waren tot de conclusie gekomen, dat naar een vorm van aanvulling en vervanging moest worden gezocht, waarin te allen tijde aanvulling was verzekerd en op een soepele en efficiënte wijze gebruik zou kunnen worden gemaakt van de beschikbare mankracht. Reeds van de aanvang van deze studiën af wendde men de blik naar het particuliere bedrijfsleven en de wijze waarop in deze sector de vervanging en opbouw werd tot stand gebracht.

In de civiele sector was men al zeer ver in wat men bij de Amerikanen noemde de „job-analysis” of de taak-analyse. Op zeer zorgvuldige wijze werd uitgeplozen en omschreven wat de juiste taak was van een bepaalde functionaris. Was dit eenmaal vastgelegd en nauwkeurig bekeken, dan zocht men uit het beschikbare aanbod de meest geschikte kracht door een selectie toe te passen.

Deze selectie nu vormt één van de hoekstenen van dit systeem; hierop zal ik in mijn verder betoog dan ook nog nader terugkomen.

Gebaseerd op deze bestaande methode nu gingen de Amerikanen ertoe over om ook voor elke functionaris in de strijdkrachten een nauwkeurige taakanalyse uit te stippelen. U begrijpt welk een enorme arbeid dit heeft vereist en welk een tijd dit heeft gekost om al deze taakanalyses op te stellen; hiermede zijn jaren heengegaan.

Op deze wijze te werk gaand, kunt U zich ongetwijfeld voorstellen, dat maar niet eindeloos kan worden voortgegaan met het creëren van functionarissen. Er werd gestreefd naar de grootst mogelijke eenvoud en bij het samenstellen van organisaties werd dan ook zorgvuldig afgewogen over welke aantallen en soorten functies men wenste te beschikken. Stond deze organisatie eenmaal vast, dan kon men door eenvoudig totaliseren vastleggen welke aantallen van bepaalde categorieën benodigd waren. En alhoewel het streven steeds gericht bleef op het zo gering mogelijk houden van het aantal categorieën, was differentiatie nu eenmaal onvermijdelijk.

Hier kwam nog bij, dat naarmate de techniek meer en meer het leger binnendrong, er steeds meer en verdergaande differentiatie noodzakelijk werd.

Teneinde deze materie voor behandeling in de praktijk te vereenvoudigen, gaf men aan elke functionaris een bepaald codenummer, bestaande uit 4 cijfers, zodat elke organisatie was opgebouwd uit groepen of groepjes codenummers alsmede een aantal codenummers, die slechts in enkelvoud voorkwamen.

Toen dit eenmaal vaststond en van elk codenummer een taakanalyse was opgesteld, kon men ertoe overgaan om in depôts die aantallen codenummers op te leiden, waaraan — gebaseerd op een nauwkeurige planning — een constante of tijdelijke behoefte bestond.

De opbouw van een leger in vreedstijd vraagt regelmatige hoeveelheden van bepaalde categorieën; in oorlogstijd wordt dit beheerst door allerlei factoren als duur, intensiteit, climatologische factoren etc. In ieder geval was het mogelijk om door aanvraag bestaande tekorten, dan wel geleden verliezen, op deze wijze aan te vullen.

Alvorens over te gaan tot de nadere beschouwingen over het aanvullingsstelsel, zou ik in het kort willen weergeven welke de redenen zijn geweest, die ertoe hebben geleid, dat ook in ons land is besloten tot de invoering van dit stelsel.

In mijn inleiding heb ik reeds even aangestipt, dat een voornaam oogmerk is een efficiënt gebruik van de beschikbare mankracht.

De ervaringen van de Tweede Wereldoorlog hebben op duidelijke wijze geleerd, dat bij de massale inzet van mankracht, als gevolg van het sterk gewijzigde karakter der hedendaagse oorlogen, een weloverwogen beleid moet worden gevoerd.

Met de verdoorgevoerde motorisatie en mechanisatie van de moderne legers zal dit beleid zich voor een groot deel moeten uitstrekken over de kwalitatieve keuze, wat vooral de complicatie van het vraagstuk met zich medebrengt.

Tot een beter begrip zal ik nu even moeten teruggrijpen naar de wijze, waarop tot voor kort, om juist te zijn tot 1 April 1953, de parate troepen werden gevormd en opgebouwd.

Zoals U weet is de lichte 1952 voor eerste oefening onder de wapenen geroepen in drie achtereenvolgende ploegen.

Het tijdsverschil tussen deze ploegen bedroeg vier maanden. De eerste opleiding der dienstplichtigen vond plaats bij de vredesregimenten; die voor het kader en specialisten werd voortgezet bij diverse scholen. De duur van deze

REDEN:

TOT 1/4-53

opleiding was voor de dienstplichtigen acht maanden, die voor de andere groep twaalf maanden.

Op het moment, dat de opleiding van de dienstplichtigen bij de vredesregimenten was voltooid, werden bij de vredesregimenten de oorlogsonderdelen samengesteld. Deze aantallen waren van een orde van grootte, waarmee een regimentsgevechtsgroep, alsmede een gering aantal legerkorps- en territoriale eenheden kon worden gevormd. In deze nieuwe samenstelling moesten deze onderdelen in gevechtsgroepverband oefenen en deze geoefendheid op het noodzakelijk vereiste peil brengen.

Echter voordat men kan aanvangen met het houden van oefeningen met troepen, is het noodzakelijk dat de staven worden geoefend en gereed gemaakt voor de vervulling van hun taak.

De aanlooptijd, nodig voor de training van een Divisiestaf, Regiments- en Bataljonsstaven, is van die aard, dat een niet onbelangrijk deel van de beschikbare oefentijd hiervoor moet worden bestemd.

Dit geldt in dezelfde mate voor de logistieke eenheden, ook deze moeten eerst zelf voor hun taak worden opgeleid, voor en aler zij bij gecombineerde oefeningen de van hen verlangde logistieke ondersteuning kunnen leveren.

Het behoeft wel nauwelijks verder betoog, dat met het inwerken van staven en troepen en hun onderlinge samenhang een geruime tijd was gemoeid.

Een eenvoudig rekensommetje laat zien, dat bij een totale duur van de eerste oefening van 20 maanden en 8 maanden opleidingstijd bij de vredesonderdelen, dan wel voor het kader resp. 24 en 12 maanden, twaalf maanden beschikbaar bleven voor het verblijf bij de parate troepen.

In totaal kwamen dus uit een jaarlichting die parate troepen beschikbaar, die uit de drie achtereenvolgens onder de wapenen geroepen lichtingsploegen werden gevormd. De sterkte van elke gevechtsgroep kwam ongeveer overeen met $\frac{1}{3}$ Divisie, zodat, na een aanlooptijd, steeds zou kunnen worden beschikt over een parate Divisie, vermeerderd met een aantal, die Divisie ondersteunende, legerkorpsstroepen en een zekere hoeveelheid territoriale luchtverdedigingstroepen.

Nadat de dienstplichtigen van een bepaalde gevechtsgroep hun eerste oefening hadden volbracht, werden zij met groot verloop gezonden en kwamen dan op dat moment beschikbaar als een mobilisabele gevechtsgroep. Zij werden dan in de parate Divisie vervangen door een nieuwe gevechtsgroep, gevormd uit dienstplichtigen, die 12 maanden later onder de wapenen gekomen waren de ploeg, die zojuist met groot verloop was vertrokken.

Op dat moment was de gevechtswaarde van deze Divisie natuurlijk zeer sterk teruggelopen. De paraatheid of gevechtswaarde van deze Divisie werd bepaald door het verschil in de graad van geoefendheid der drie afzonderlijke groepen.

Dit was nu niet direct de paraatheid, die in NATO-verband aan een dergelijke Divisie als eis werd gesteld.

Het zal U duidelijk zijn, dat de sterkte van de jaarlichting bepalend was voor de vorming van deze parate Divisie, alsmede die der legerkorps- en territoriale luchtverdedigingseenheden, althans bij een zelfde duur van eerste oefening.

Deze factoren nu in nadere beschouwing nemend, n.l. de zeer afwisselende gevechtswaarde van de parate Divisie, het te geringe aantal legerkorpsstroepen

en de te trage opbouw van de territoriale eenheden, bleken al te remmend te werken op de verlangde opbouw van ons leger.

De sterkte van de jaarlijkse lichte kon niet worden vergroot en evenmin was men geneigd de duur van de eerste oefening te verlengen; in weerwil hiervan wilde men toch een snellere en meer harmonische opbouw van onze strijdkrachten.

Bij de vele bezwaren, die ik reeds naar voren bracht, kwam ook nog, dat bepaalde onderdelen van de Divisie, zoals b.v. de Staf en Stafcompagnie, telkens voor $\frac{1}{3}$ deel moesten worden gevormd, aangezien dergelijke onderdelen uiteraard uit drie lichtingsploegen moesten voortkomen.

Weliswaar beschikte men dan over een volledige Staf en Stafcompagnie, doch deze was niet homogeen uit een oogpunt van geoefendheid.

Op het moment, dus na een viertal maanden, dat over een goed geoefend geheel kon worden gesproken, rolde een derde gedeelte eruit en kwam een totaal ongeoeffend derde deel binnen.

Onnodig te zeggen, dat hiermede de bevelvoering niet erg gebaat was.

Zo ging het op dezelfde wijze met andere Divisietroepen. Teneinde nu aan al deze bezwaren tegemoet te komen werd een nieuw legerplan ontworpen, waarvan de eerste phase — eindigend op 1 October 1954 — bij U allen bekend staat als het „Plan October 1954.”

Het doel, hiermede beoogd, was voornamelijk in October 1954 te beschikken over een Legerkorps van drie Infanterie divisien, gesteund door het noodzakelijk aantal legerkorpstroepen, alsmede de snellere opbouw van de territoriale luchtverdediging.

Om dit nu met andere woorden samen te vatten, was het dus noodzakelijk, dat men in een korter tijdsbestek zou kunnen beschikken over meer geoefende mankracht en onderdelen.

Dit kon alleen worden bereikt door wijziging te brengen in het bestaande systeem, wat dan ook heeft geleid tot de invoering van het reeds door de Amerikanen toegepaste, „filler-” of „aanvullingssysteem”.

Met de toepassing en de invoering van dit systeem was het mogelijk de hiervoor geschetste bezwaren en moeilijkheden te neutraliseren.

Wanneer ik nu kom tot de invloeden, die het aanvullingssysteem heeft op de opleiding, dan zult U in het verloop van mijn betoog zien hoe bij de toepassing van dit systeem alles nauwkeurig in elkaar past en bovendien hoe een kleinigheid in de wijziging van de taak van een bepaalde functionaris diep en ver om zich heen grijpt in haar consequenties. Wellicht is het dan zelfs noodzakelijk een nieuw codenummer te creëren en met al het voorgaande, wat hierover gezegd is, zal het U duidelijk zijn, dat dit zeer veel werk met zich medebrengt.

In het algemeen moet ik eerst het volgende stellen.

Het aanvullingssysteem is erop gericht de man, die voor het vervullen van zijn dienstplicht voor eerste oefening onder de wapenen is, door opleiding in phasen geschikt te maken voor die oorlogsfunctie, waarvoor hij qua aanleg het meest geschikt is.

Deze opleiding vangt dus aan bij het moment, waarop hij uit het burgerleven binnenstapt in de strijdkrachten en eindigt bij het einde van zijn eerste oefening. Waar het echter het meest op aankomt tijdens deze opleiding, is het feit, dat gedurende zijn gehele opleiding een doorlopende selectie dient te worden toegepast. Immers, men kan systemen voor selectie ontwerpen zoveel als men wil,

PLAN '54

AANV. SYST

INL.

het is vrijwel uitgesloten, dat men reeds in de aanvang precies kan bepalen voor welke functie een bepaald persoon het meest geschikt is. Er komen zoveel andere factoren bij, die zich eigenlijk pas openbaren tijdens de opleiding. De ontwikkeling van de man, voor een bepaalde functie aangewezen, kan zich heel goed door organische dan wel geestelijke oorzaken in een andere richting bewegen. Door opnieuw te selecteren kan men betrokkene dan in een nieuwe functie plaatsen, waarbij zijn oorspronkelijk codenummer door een ander zal moeten worden vervangen.

Gaan wij nu nader in op de opleiding van de man, dan kan in het algemeen het volgende worden gesteld:

A. *De opleiding bij de vredesonderdelen.*

B. *De opleiding bij de parate troepen.*

Deze opleidingen zullen we nu stuk voor stuk in beschouwing nemen.

A. DE OPLEIDING BIJ DE VREDESONDERDELEN.

1. *De basisopleiding.*

Elke dienstplichtige ontvangt het eerste gedeelte van zijn algemene militaire vorming bij het *stamregiment*, waarbij hij registratief wordt ingedeeld. Deze opleiding noemt men de *basisopleiding*.

De duur van deze basisopleiding is — zoals U weet — gesteld op 2 maanden. De eisen, waaraan de man aan het einde van deze basisopleiding moet voldoen, zijn schriftelijk vastgelegd.

Door nu aan het einde van deze opleiding elke man een test te laten ondergaan, kan men constateren of en in hoeverre hij aan deze eisen voldoet. Gedurende deze basisopleiding vindt de selectie plaats, nodig voor de aanwijzing van:

- a. gegadigden voor de officiers-, kader- en specialistenopleiding, welke aan diverse scholen plaats vindt.
- b. de diverse categorieën voor de voortgezette opleiding bij het stamregiment.

2. *De voortgezette opleiding.*

Deze voortgezette opleiding vindt eveneens grotendeels plaats bij het *stamregiment* gedurende een periode, variërende van 2 tot 6 maanden. Deze duur verschilt voor de diverse Wapens en Dienstvakken en houdt voorts verband met de functies, waartoe betrokkene wordt opgeleid. Bij deze *stamregimenten*, waar de dienstplichtigen hun „voortgezette opleiding” ontvangen, is de opleiding erop gebaseerd, dat deze *stamregimenten* de dienstplichtigen aan de parate troepen afleveren met een zodanige grondslag aan praktische kennis, welke nodig is om hen in de tijd, welke zij bij de parate onderdelen zijn ingedeeld, verder te vormen voor hun uiteindelijke bestemming.

3. Hiernaast vindt plaats de opleiding van de a.s. reserve-officieren bij de diverse scholen voor reserve-officieren, alsmede van hen die worden bestemd voor dienstplichtig onderofficier bij de verschillende kaderscholen.

B. DE OPLEIDING BIJ DE PARATE TROEPEN.

Hier ontvangt de man volledige scholing en opleiding voor de taak, waarvoor hij uiteindelijk bestemd wordt in een mobilisabel onderdeel.

Waren de *basisopleiding* en de *voortgezette opleiding* bij de vredesonderdelen bedoeld als de training van de individuele man — dus een opleiding, die erop gericht is elke man datgene te leren, wat hij op het gevechtsweld nodig heeft voor zijn eigen lijfsbehoud, benevens een oriëntatie in zijn eigen Wapen of Dienstvak — *de opleiding bij de parate troepen* heeft als doel de man te oefenen in verband, waarbij — naast de opvoering van zijn gevechtswaarde — vooral gelet moeten worden op de eis, dat hij een onverbreekelijk deel van het geheel moet gaan vormen.

In het voorgaande heb ik steeds gesproken van stamregiment of vredesonderdeel. Ik heb dit bewust gedaan; immers U weet, dat thans verschillende stamregimenten zijn verenigd tot depôts. Deze vereniging tot depôts heeft men tot stand gebracht, teneinde uit een oogpunt van inwendige dienst te komen tot een meer efficiënt gebruik van het kader. Men kan nu b.v. aan een aantal stamregimenten gezamenlijk een verzorgingseenheid toevoegen, waar anders aan elk stamregiment een dergelijke eenheid zou moeten worden toegevoegd.

Ik zeide reeds in mijn inleiding, dat de stamregimenten uit traditie-overwegingen in de depôts zijn ondergebracht als instructie-eenheid. Het is immers zo, dat een dienstplichtige wordt ingelijfd bij een stamregiment, en in het algemeen gedurende zijn gehele diensttijd tot dit regiment blijft behoren. Dit stamregiment heeft onderdelen bij de parate troepen: bataljons, afdelingen, eskadrons, enz., samengesteld uit dienstplichtigen van dit stamregiment.

Bij vertrek met groot verlof na beëindiging van de eerste oefening geeft de regimentscommandant een ieder zijn mobilisatie-(oorlogs-)bestemming.

Op deze wijze is de kring gesloten.

Maakt de dienstplichtige dus reeds tijdens de basisopleiding kennis met de traditie van een bepaald stamregiment, dit gevoel voor traditie zal verder moeten worden aangekweekt bij het parate onderdeel, dat door het stamregiment van mankracht wordt voorzien.

Dat de traditie niet alleen en uitsluitend kan worden gedragen door het parate onderdeel, heeft als oorzaak, dat men dit parate onderdeel niet wil en niet kan belasten met de hele administratieve rompslomp.

Wellicht ten overvloede heb ik toch gemeend het voorgaande nog eens onder Uw aandacht te moeten brengen.

Alvorens nu nader in te gaan op de wijze, waarop en voor hoe lang de verschillende categorieën in de parate troepen worden ingepast, zou ik nog enkele woorden willen wijden aan het gebruik van het MOS of codenummer. MOS zijn de beginletters van *Military Occupational Speciality* en deze duiden de bekwaamheid aan, die elke functionaris moet bezitten na voltooiing van zijn algehele opleiding.

Men gebruikt in de Verenigde Staten hiervoor een codenummer van 4 cijfers. In de vorige alinea zeide ik reeds, dat de man zijn opleiding geheel moet hebben voltooid. Er heeft echter bij de vóórselectie — dus nog voordat de man bij de parate troepen komt — reeds een functionele aanwijzing plaats, welke door verdergaande selectie, gebaseerd op de praktijk, gewijzigd kan worden. Vandaar de invoering van een voorlopige MOS of *Basis-Mos*.

De dienstplichtige soldaat komt dus tijdens de basisopleiding in een bepaalde opleidingsgroep en ontvangt aldaar de grondslagen voor de uitoefening van zijn uiteindelijke functie. Met deze kennis als grondslag gewapend, komt hij in de parate troepen en het MOS-nummer, dat hij medebrengt, is zijn *Basis-Mos*.

Nu zijn er in de oorlogsorganisaties ontelbare functies, elk afzonderlijk aangeduid door een bepaald MOS-nummer.

U kunt zich echter voorstellen, dat voor het vervullen van vele functies de grondopleiding hetzelfde kan zijn.

Omgekeerd is het dus mogelijk, dat uit een groep dienstplichtigen met hetzelfde Basis-Mos codenummer door verdergaande selectie meerdere MOS-nummers worden gevormd.

Eveneens is het mogelijk om aan bepaalde functionarissen, welke een dubbel-functie bekleden — zoals b.v. een chauffeur/seiner —, naast de Basis-Mos een andere qualificatie toe te kennen, zodat de man 2 MOS-nummers heeft.

Voor al bij de specialisten zal het echter heel veel voorkomen, dat de uiteindelijke MOS dezelfde is als de Basis-Mos, i.v.m. de noodzakelijke gespecialiseerde opleiding.

Hoe dan ook, de Basis-Mos van de man geeft aan, welke opleiding hij in het depôt heeft genoten, alvorens hij bij de parate troepen binnenstroomt.

Normaliter zal het dus de taak van de commandant van het parate onderdeel zijn de bekwaamheid van de betrokken functionaris te vervolmaken en hem in te passen in zijn uiteindelijke organieke bestemming.

Is de MOS van deze organieke functie gelijk aan de Basis-Mos, dan ligt hiermede de functie van de man vrijwel vast.

Voor de gevallen, waarbij dus meerdere MOS-nummers voortkomen uit de Basis-Mos, zal een nadere selectie in deze groep noodzakelijk zijn. Teneinde de parate-troepencommandant bij deze selectie behulpzaam te zijn, is nog ingevoerd het begrip *Advies-Mos*. Indien het de depôt-commandant mogelijk is om te adviseren in welke richting een bepaalde man zou kunnen worden opgeleid binnen het raam van de Basis-Mos, dan kan hij deze Advies-Mos toevoegen aan de Basis-Mos.

Het vormt dus slechts een hulpmiddel bij de selectie voor verdere bestemmingen.

Blijkt in de praktijk, dat het niet mogelijk is om een man binnen het raam van de Basis-Mos voor een bepaalde functie op te leiden, doordat zijn kennis of kunnen te kort schieten of door andere oorzaken, dan zal moeten worden overgegaan tot een herindeling en de hiermede gepaard gaande wijziging van zijn MOS-nummer.

Deze herindeling dient echter zoveel mogelijk te worden vermeden, aangezien hiermede bepaalde personeelsplanning wordt doorkruist.

Het tot stand brengen van herindeling door ruiling van functionele bezetting is hierbij het minst ingrijpend.

Overigens zal bij herindeling nauw contact moeten worden gehouden met de Inspecteurs van Wapens en Dienstvakken.

Hier zij dus nogmaals uitdrukkelijk herhaald, dat een MOS-nummer de onderdeelcommandant nimmer aan handen en voeten bindt; het MOS-nummer is alleen ingevoerd als een hulpmiddel zowel voor de personeelsofficier als voor de commandant. De laatste heeft steeds de vrije hand om de juiste man op de juiste plaats te krijgen.

Hoe geschiedt nu de instroming bij de parate troepen?

De grondslag wordt hierbij uiteraard gevormd door de duur van de eerste oefening.

Deze duur zal voor het merendeel der dienstplichtigen bij de K.L. 20 maanden bedragen.

Slechts voor de volgende groepen van dienstplichtigen zal de duur van de eerste oefening 24 maanden bedragen:

- a. zij, die in opleiding genomen worden tot officier;
- b. zij, die in opleiding genomen worden tot onderofficier;
- c. zij, die bestemd zijn voor een functie bij de parate troepen, waarvoor voor het vervullen van de minimale taak tenminste 7 maanden opleiding bij de vredesonderdelen wordt vereist.

Aangezien de opleiding in de depôts voor niet-specialisten 4 maanden duurt, verblijft deze dienstplichtige dus 16 maanden bij de parate troepen.

Uit proefnemingen en statistische cijfers is komen vast te staan, dat de gevechtswaarde van een onderdeel op peil kan worden gehouden, indien het percentage wijzigingen en vervangingen de 15 % niet te boven gaat. Het is dan ook om deze reden, dat de Chef van de Generale Staf heeft bepaald, dat elke 2 maanden een nieuwe ploeg recruten de parate eenheden zal binnenstromen. Op deze wijze wordt dus telkenmale $\frac{1}{8}$ deel of $12\frac{1}{2}$ % geïnjecteerd; zulks ter vervanging van de dienstplichtigen, die met groot verlof vertrekken.

Na 8 aanvullingsploegen is dus de gehele eenheid vervangen.

Om nu het mobilisatie-opkomst-verloop te dekken, wordt nog een negende ploeg gevormd, zodat een mobilisabele eenheid wordt gevormd door 9 aanvullingsploegen.

Dit alles geldt voor de niet-specialisten; voor de specialisten en het kader gelden andere getallen.

Ik zeide reeds, dat de voortgezette opleiding bij de vredesonderdelen varieerde van 2 tot 6 maanden. Men heeft de duur der verschillende opleidingen nu zo ingericht, dat we kunnen spreken van 4-maanders, 6-maanders en 8-maanders.

De 6-maanders dienen dus slechts 14 maanden bij de parate troepen; elke twee maanden stroomt dus $\frac{1}{4}$ van deze categorie de parate troepen binnen.

Hiervoor heb ik reeds aangegeven, dat bij een opleidingstijd van tenminste 7 maanden de duur van de eerste oefening wordt gebracht op 24 maanden. Betrokkene dient dus wederom 16 maanden bij de parate troepen en er stroomt dus van deze categorie eveneens telkenmale $\frac{1}{8}$ deel binnen.

Nu zult U mij voor de voeten kunnen werpen, dat b.v. bij verschillende Technische-Dienst onderdelen in 1953/54 de aanvulling met $\frac{1}{8}$ deel plaats vindt. Dit heeft echter een andere oorzaak en hangt ten nauwste samen met het plan October 1954.

Zoals U weet, is op 1 April 1953 de eerste groep dienstplichtigen onder de wapenen geroepen in het raam van het nieuwe „aanvullingssysteem”.

De eerste ploeg 8-maanders komt dus binnen op 1 December 1953, vervolgens 1 Februari 1954, 1 April, 1 Juni, 1 Augustus en 1 October. In het plan October 1954 ligt opgesloten, dat dan ook op deze datum de in het plan opgenomen onderdelen volledig zijn gevormd. Er zijn op dat ogenblik echter pas 6 ploegen binnengestroomd.

Om het onderdeel dus op tijd volledig te vormen, moet telkens $\frac{1}{6}$ deel worden opgebracht.

Dit is echter slechts tijdelijk, want daarna worden ook deze eenheden opgebouwd uit $\frac{1}{8}$ delen.

Bij het kader is de situatie als volgt: De opleidingstijd is 10 maanden, gesplitst in 2 maanden basisopleiding en 8 maanden op een SRO dan wel kaderschool.

Aangezien de duur van de eerste oefening voor deze categorie gesteld is op 24 maanden, dient het kader eveneens 14 maanden bij de parate troepen en stroomt dus elke 2 maanden $\frac{1}{7}$ deel binnen.

In dezelfde tijd dus, waarin voor de vorming van een mobilisabele eenheid 9 aanvullingsploegen van niet-specialisten binnenstromen, vloeien ook 9 ploegen kader binnen.

Dit toegepast bij de parate divisie, betekent, dat voor $\frac{9}{8}$ deel aan mankracht $\frac{9}{7}$ deel aan kader doorstroomt.

In procenten uitgedrukt, betekent dit, dat bij een verloop van $12\frac{1}{2}\%$ aan mankracht er een verloop van $\pm 30\%$ aan kader aanwezig is.

Dit beeld geeft dus duidelijk aan, dat er, bij de mobilisabel geworden onderdelen, een groot overschot aan kader zal bestaan, waarvoor geen organieke functies beschikbaar zijn.

De parate divisie heeft naast de 7 ploegen dienstplichtig kader, een kern van beroepskader (officieren en onderofficieren), die aanzienlijk groter is dan de kern van beroepskader in een mobilisabele divisie, zodat hierdoor steeds een surplus aan dienstplichtig kader aanwezig is.

Het voorgaande is echter niet te vermijden, aangezien b.v. voor elke functie van luitenant en kapitein in de mobilisabele eenheden reserve-officieren worden opgeleid.

Teneinde aan dit bezwaar van een surplus aan kader tegemoet te komen, heeft de Chef van de Generale Staf nu bepaald, dat de tijd, waarin dit surplus bij de parate troepen zou moeten dienen, in 3 perioden zal worden verdeeld; n.l. eerst 6 maanden bij de parate troepen, daarna 6 maanden in de depôts ter beschikking van de Inspecteurs van Wapens en Dienstvakken en vervolgens de laatste twee maanden wederom bij de parate troepen. Het hiermede beoogde doel is het scheppen van de mogelijkheid om ieder kaderlid gedurende een bepaalde periode de organieke functie, waarvoor hij is opgeleid, te doen bekleden.

Het probleem, wat ik zojuist aanroerde, is een van de vele vraagstukken, die zich bij het „aanvullingssysteem” nu eenmaal voordoen en die zich tijdens het gebruik van dit aanvullingssysteem nog zullen openbaren.

Wij verkeren thans nog in de overgangstijd van het oude naar het nieuwe systeem.

Naar mijn mening zullen we dan ook in het komende jaar de nodige ervaring moeten opdoen in het gebruik van dit systeem en langs de proef-ondervindelijke weg tot een goed eindresultaat moeten komen.

Daartoe is het nodig, dat alle vraagpunten zo snel mogelijk worden gesignaleerd, dat deze vraagpunten bij de hogere staven onmiddellijk in studie worden genomen, waarbij de consequenties zullen moeten worden bekeken in al haar geleidingen en naar een deugdelijke oplossing moet worden gezocht. Alleen op deze wijze zal het mogelijk zijn om, steunende op de uitgewerkte ervaringen, dit aanvullingssysteem met succes toe te passen.

Kader-
overschot.

De Voorzitter:

Alvorens tot de pauze over te gaan wil ik gaarne twee punten onder Uw aandacht brengen.

Aanwezige heren, die nog geen lid van de Vereniging mochten zijn, kunnen zich in de pauze en na de vergadering als zodanig opgeven bij mijn rechter buurman, Kolonel *Van Hootegem*. Niet alleen ontvangen de leden het verslag van elke gehouden vergadering — voor niet-leden f 2,50 per aflevering — doch bovendien elk jaar het Wetenschappelijk Jaarbericht, dat niet-leden f 10,— kost.

Voorts verzoek ik de heren, die de inleider vragen wensen te stellen of met hem in debat willen treden, zich in de pauze eveneens aan mijn rechter buurman op te geven.

20 minuten pauze.

Ik heropen de vergadering en ik geef opnieuw het woord aan de inleider.
Majoor Van der Laan:

Al datgene, wat tot nu toe naar voren is gebracht, vormt de theoretische grondslag voor de toepassing van dit specifieke „aanvullingssysteem”.

Ik ontveins mij daarbij niet, dat nog wel enige facetten niet in beschouwing zijn genomen, doch de hoofdzaken heb ik getracht uiteen te zetten.

Een geheel andere kant van de zaak is natuurlijk de daadwerkelijke toepassing van het systeem.

We bevinden ons nu in de periode van overgang van het oude naar het nieuwe systeem, hetgeen uiteraard zijn aparte moeilijkheden schept.

Niettemin worden we reeds thans — door het instromen van de aanvullingsploegen — geconfronteerd met de moeilijkheden, die ons bij de toepassing van het systeem te wachten staan.

Zoals U weet, is de eerste ploeg van de lichte 1953 op 1 April onder de wapenen geroepen; deze ving nog haar opleiding aan bij de toen bestaande vredescentra.

Eerst de tweede ploeg, welke begin Juni onder de wapenen kwam, kreeg haar opleiding in de inmiddels gevormde depôts van Wapens en Dienstavken.

Deze laatste recruten zijn begin October bij de parate troepen ingedeeld, althans voor zover zij behoorden tot de categorie, welke slechts een individuele opleiding van vier maanden behoefde. Ook een deel van de specialisten van de eerste aanvullingsploeg is bij de parate troepen ingedeeld.

Op 1 December 1953 zal dus naast de groep niet-specialisten van 4 maanden opleiding tevens binnenstromen de laatste groep specialisten van de lichte 1953-I (opgekomen in April j.l.)

Voor zover het dan geen kader betreft, zal dus de cyclus een aanvang nemen; het kader van lichte 1953-I komt op 1 Februari 1954 bij de parate troepen. Na deze richtdatum zullen alle categoriën met een zekere regelmaat de parate troepen moeten binnenstromen.

De enige onregelmatigheid is dan nog gelegen in het met groot verlof vertrekken; de lichte 1952-I is voor het allergrootste deel op 22 November j.l. met groot verlof gezonden, daarna zullen nog de lichtingen 1952-II en 1952-III met groot verlof vertrekken met een tussenperiode van 4 maanden.

Eerst daarna — aanvangende ± 1 Dec. 1954 — zal elke 2 maanden ook het vertrek met groot verlof plaats vinden.

Wij kunnen wel ervan uitgaan, dat men in de depôts reeds thans over de nodige ervaring met de basisopleiding beschikt, ook al zullen de eisen, waaraan de man moet voldoen aan het einde van deze periode, nog wel aan enige veranderingen onderhevig zijn.

Onnodig te zeggen, dat in de depôts strikt de hand moet worden gehouden aan de ontworpen programma's. Toch geloof ik niet, dat zich gedurende de basisopleiding veel moeilijkheden zullen voordoen.

Minder eenvoudig wordt het natuurlijk tijdens de voortgezette opleiding in de depôts.

Reeds eerder in mijn betoog heb ik de aandacht erop gevestigd, dat de organisaties zodanig zijn opgebouwd, dat de aantallen functionarissen van elke categorie zuiver op elkaar zijn afgestemd en het ook alleen maar in deze verhouding mogelijk maken met een organiek onderdeel een bepaalde taak ten uitvoer te brengen. Dit betekent dus, dat — wanneer aan het einde van de voortgezette opleiding van een groep specialisten de testen worden afgenomen en een onvoldoende aantal slaagt — de ontstane tekorten bij de parate troepen niet kunnen worden aangevuld, dat daardoor de organieke eenheden niet harmonisch worden opgebouwd en dus niet in staat zijn om de hun toebedeelde taak naar behoren te vervullen.

Indien ik hier als voorbeeld neem de chauffeursopleiding, dan zal het U zonder meer duidelijk zijn, dat het noodzakelijk is dat een zeer hoog percentage bij de rijtest zijn bewijs van rijvaardigheid haalt. Gebeurt dit niet, doch het tegendeel, — als gevolg van allerlei oorzaken, welke buiten het bestek van deze voordracht vallen — dan zal dus een veel te gering aantal mannen met een rijbewijs binnenstromen. Hierdoor zullen niet alle transportmiddelen kunnen worden ingezet en de gevolgen hiervan zijn zonder enige verdere uitleg duidelijk. Overbodig U uiteen te zetten, dat vele andere voorbeelden zouden kunnen worden gegeven. Omgekeerd moet de planning ook zodanig zijn, dat er te allen tijde enige speling is. Het systeem mag ook niet zo star zijn, dat geen mogelijkheid meer open blijft om een bepaalde opleiding geheel of gedeeltelijk te herhalen. Deze starheid moet tot elke prijs worden vermeden.

De grootste moeilijkheid zal zich wel voordoen bij de voortgezette opleiding van specialisten, waaraan zeer hoge technische eisen worden gesteld. De ervaring heeft geleerd, dat voor het vervullen van deze functies een zeer lange opleidingstijd nodig is, die eerst op de lange duur goede vrucht afwerpt. Dit zou impliceren, dat de man maar gedurende een zeer korte tijd in de parate troepen zou dienen, hetgeen met een kostbare opleiding wel zeer oneconomisch zou zijn. De vraag rijst dan ook of het in dit geval niet in alle opzichten beter zou zijn of zelfs noodzakelijk om voor deze functies beroepspersoneel te bestemmen. Dat zich hierbij nog allerlei complicaties van bezoldiging, vaktoelagen e.d. zouden voordoen, ontveins ik mij hierbij niet.

In ieder geval zullen al deze problemen zich wel openbaren bij de toepassing. Uiteraard zijn het slechts enkele indrukken van de moeilijkheden, die zich zullen voordoen, die ik U heb willen geven.

Handelde het zo juist gestelde over de opleiding in de depôts, even zovele vraagpunten doen zich voor ten aanzien van de opleiding bij de parate troepen. Ook hier bevinden wij ons nog vrijwel in een proefstadium.

Reeds uit de naam „parate troepen” kunnen we de nodige conclusies trekken. Deze eenheden zijn kennelijk gevormd, teneinde te allen tijde bepaalde waarborgen van gevechtsgereedheid te scheppen. Deze gevechtsgereedheid stelt be-

Moelijk-
heiden

veroor

ic

20

Sasant

31 maart 13

paalde eisen, waarmede dus rekening dient te worden gehouden. Ideaal zou het natuurlijk zijn om troepen, bestaande uit mannen met een betrekkelijk lange dienstdtijd, zeer intensief geoeffend, met een grote kern van beroepskader hiervoor te bestemmen. Van een dergelijke troep kan men door een zeer zorgvuldige opleiding na verloop van een bepaalde tijd de geoeffendheid dusdanig opvoeren, dat zij aan zeer hoge eisen voldoet en als gevechtseenheid op elk gewenst moment kan worden ingezet. Wij zullen echter dienen te volstaan met troepen, die voor het grootste deel uit dienstplichtigen bestaan en een behoorlijke kern aan beroepskader. De eisen die in Nato-verband aan onze parate troepen worden gesteld, zijn o.a. het deelnemen aan intergeallieerde oefeningen in hoger verband. Deze oefeningen vallen om allerlei, U bekende, redenen in de maand September. Omstreeks deze tijd moeten dus staven en troepen dusdanig zijn geoeffend, dat zij met succes aan deze oefeningen kunnen deelnemen. Hieruit vloeit logischerwijze voort, dat de oefencyclus van jaar tot jaar zal lopen en zal moeten culmineren in de grote najaarsmanoeuvres. De opbouw van het oefenschema zal hieraan moeten voldoen. Men kan dus telkenjare na 1 October aanvangen met detailoefeningen, oefeningen in groeps- en pelotonsverband en vervolgens de opvoering via Cies-, Bataljons-, Regiments- en Divisie-oefeningen naar de uiteindelijke intergeallieerde oefeningen in nog hoger verband. Dit alles klinkt dan ook zeer aannemelijk en zal ongetwijfeld in grote lijnen ook aldus moeten worden uitgevoerd.

OEFEN
C/2045
4mm

Nu echter de praktijk. Telkenmale na 2 maanden stroomt $\pm \frac{1}{8}$ deel aan mankracht binnen, dat in feite eigenlijk niet anders dan handlangersdiensten kan verrichten en nog geheel moet worden opgeleid voor zijn eigenlijke oorlogstaak.

Hieruit volgt dus, dat bij een paraat onderdeel elke twee maanden als het ware opnieuw moet worden gestart met een opleiding van deze binnenstromende mankracht. Deze opleiding moet op het laagste niveau worden begonnen, dus in de groep, sectie of stuk. Het beginsel, dat hierbij moet worden gehuldigd, is, dat deze opleiding dan ook werkelijk binnen de groep moet plaats vinden. Het is bepaaldelijk niet de bedoeling, dat deze „aanvullers” in een apart „klasje” worden verzameld en extra kader hiervoor zou worden uitgetrokken.

De basisopleiding, welke de man heeft ontvangen, stelt hem theoretisch in staat de hem opgedragen taken te kunnen uitvoeren. Tot nu toe heeft hij echter alleen maar een individuele opleiding gehad en zal hij zich dus in het begin wat onwennig voelen. Wat hij vooral nodig heeft is zich „thuis” voelen in deze nieuwe omgeving. Teneinde dit te bereiken, moet hij in zijn groep, sectie of bij zijn stuk bepaalde elementaire oefeningen meemaken, waardoor het assimilatieproces gemakkelijker zal verlopen.

In de groep zou dat b.v. kunnen zijn een oefening in de aanval, in de verdediging, het lopen van een patrouille; bij het stuk b.v. het verzamelen, de belading, het in stelling komen en uit stelling rijden.

Uiteraard zullen deze oefeningen voor elke categorie verschillen naar de aard van het wapen of dienstvak, doch in elk geval niet zo'n heel lange tijd vergen.

Zo kan ik mij voorstellen, dat een „aanvuller” in een administratieve functie geen oefening in de aanval of verdediging hoeft mee te maken, alvorens hij in een staf wordt opgenomen. Ook maakt het betrekkelijk weinig verschil uit of hij nu staten invult tijdens een oefening of in de kazerne, waar het om

gaat is, dat hij leert de staten in te vullen of andere administratieve bezigheden uit te voeren.

Om nu nog even terug te komen op de man, die in een groep wordt ingepast: heeft hij enige elementaire oefeningen meegedaan teneinde zich aan zijn naaste omgeving te kunnen aanpassen, dan maakt het voor hem niet zo'n groot verschil of zijn groep nu meedoet aan een compagniesoefening, dan wel een oefening in regiments- of desnoods divisieverband. Hij heeft zijn vaste plaats in die groep en het doet er al heel weinig toe, waar deze groep nu tijdens deze oefening marcheert of legert.

Steeds opnieuw moet echter worden teruggevallen op het oefenen in groepsverband, telkens wanneer de tijd hiervoor beschikbaar is, moeten deze elementaire oefeningen worden herhaald, zodat de geoefendheid van elke man steeds hoger kan worden opgevoerd en hij aan het einde van zijn eerste oefening, na afloop van zijn diensttijd bij de parate troepen, volledig geschikt is voor zijn oorlogstaak.

Resumerende, zouden wij dus naast elkaar kunnen zien een algemene cyclus, waarin elk jaar opnieuw de parate troepen een oefening doorlopen met het culmineren in de herfst in de intergeallieerde oefeningen in hoger verband en daarnaast een tweede oefencyclus, een kleinere, die zich elke twee maanden herhaalt en als het ware gesuperponeerd is op de algemene cyclus.

Alhoewel het dus noodzakelijk zal zijn om algemene richtlijnen op te stellen, voor de opleiding mag dit nimmer leiden tot het aan handen en voeten binden der verschillende commandanten; tot elke prijs moet ook hierbij starheid worden vermeden en veel aan het initiatief en gezond inzicht der diverse commandanten worden overgelaten. Op deze wijze zal het mogelijk zijn bij de parate troepen met een behoorlijke kern van goed beroepskader, officieren en onderofficieren, eenheden op te bouwen en voor te bereiden op hun oorlogstaak, welke na vertrek met groot verlot als mobilisabele eenheden beschikbaar zullen komen.

SLOTBESCHOUWING EN CONCLUSIES

Wanneer ik nu kom tot enige slotbeschouwingen, ontveins ik mij niet, dat mijn betoog zich heeft beperkt tot bepaalde aspecten van dit aanvullingsstelsel, doch ik heb er naar gestreefd de hoofdzaken voor U uiteen te zetten. Stel ik nu het vorige stelsel naast het huidige aanvullingsstelsel, dan treden daarbij o.m. de volgende veranderingen op:

1. Elke jaarlichting wordt in plaats van in 3 ploegen, verdeeld in 6 ploegen.
2. De lichtingsploegen worden in plaats van om de 4 maanden, elke 2 maanden opgeroepen.
3. Elke ploeg, die onder de wapenen wordt geroepen, wordt in plaats van 8 maanden, in 4 maanden opgeleid bij de vredesregimenten.
4. De soldaat brengt van zijn eerste oefentijd van 20 maanden in plaats van 12 maanden, 16 maanden door bij de parate troepen.
5. In plaats van elke 4 maanden $\frac{1}{3}$ deel van het totaal aan parate troepen te doen vervangen door geheel nieuw gevormde onderdelen, dan wel door een nieuw derde gedeelte, blijven alle parate onderdelen aanwezig, doch wordt elke 2 maanden $\frac{1}{3}$ deel van de dienstplichtigen vervangen door dienstplichtigen, die een opleidingstijd van 4 maanden bij het stamregiment hebben gehad.
6. Gedurende de 16 maanden verblijf bij de parate troepen worden de dienst-

plichtigen in een steeds voortschrijdende opleidingsgang voor verschillende functies opgeleid, waarbij in de eerste twee maanden wordt begonnen met de meest eenvoudige functies.

7. Een paraat onderdeel bestaat dus uit 8 ook in aantal vrijwel gelijke groepen van dienstplichtigen, behorende tot 8 lichtingsploegen en een permanente kern van beroepspersoneel.

Wellicht ten overvloede zij hier nog opgemerkt, dat het hiervoor gestelde van toepassing is op de soldaten, die een eerste oefentijd hebben van 20 maanden. Voor hen, voor wie een eerste oefentijd is bepaald op 24 maanden, dus het kader en specialisten, die een periode van 14 maanden bij de parate troepen dienen, wordt elke 2 maanden $\frac{1}{7}$ deel afgelost en vervangen door pas opgeleid kader en specialisten.

De voornaamste wijzigingen, die het aanvullingssysteem heeft gebracht, zijn o.m.:

1. De opleiding bij het stamregiment heeft tot doel de recruit in 4 maanden die individuele geoefendheid te geven, welke nodig is voor het directe lijfsbehoud op het gevechtsveld, waarbij dan tevens nog zoveel van het eigen wapen of dienstvak wordt geleerd, dat hij in het parate onderdeel als aanvulling bruikbaar is.
2. Elk paraat onderdeel bestaat uit dienstplichtigen van 8 achtereenvolgende lichtingsploegen met een mansterkte van $\frac{1}{6}$ deel van de jaarlichting. De totale sterkte aan mankracht der parate troepen is dus $\frac{8}{6}$ jaarlichting. Deze $\frac{2}{3}$ vermeerdering ten opzichte van het vorige systeem als gevolg van de kortere verblijfsduur bij het vredesopleidingsorgaan brengt een winst van $\frac{1}{3}$ aan mankracht, waaruit dus andere eenheden kunnen worden gevormd. Dit meerdere aantal onderdelen zal dus bestaan uit voor de divisie minimaal benodigde legerkorpstroepen en uit territoriale luchtverdedigings-eenheden.
3. De parate onderdelen blijven bestaan met dezelfde beroepskern, terwijl dus slechts $\frac{1}{6}$ deel van elk onderdeel om de twee maanden met groot verlof vertrekt en dit gedeelte onmiddellijk wordt aangevuld met „aanvullers”. Hiermede wordt bereikt, dat de gemiddelde graad van geoefendheid van alle onderdelen gelijk is, terwijl de permanent aanwezige beroepskern, alsmede de geleidelijke vervanging van het dienstplichtig kader een goede waarborg biedt voor een constante paraatheid en een ononderbroken samenwerking, oefening en gevechtvaardigheid van elk onderdeel en daarmee de parate divisie in zijn geheel.
4. De soldaten komen als jongste aanvulling in de eenvoudigste functies bij de parate troepen en schuiven bij elke 2 maandelijkse aanvulling in moeilijker functies en zij worden gedurende de laatste twee maanden van hun verblijf bij de parate troepen in de belangrijkste functies geoefend.
5. De waarde der mobilisabele eenheden, welke na vertrek met groot verlof uit elke 8 opeenvolgende lichtingsploegen worden gevormd, is groter omdat nagenoeg alle soldaten tijdens hun verblijf bij de parate troepen van de eenvoudigste handlangerfuncties zijn opgeklommen tot de vervulling van de meest belangrijke functies.
6. Aangezien bij de parate troepen een vrij grote, doch blijvende kern aan beroepsofficieren is ingedeeld (tot 40 %) zal het duidelijk zijn, dat bij

het mobilisabele onderdeel deze functies door oudere officieren moeten worden vervuld.

Hiervoor komen naast een aantal beroepsofficieren, reserve-officieren in aanmerking, veelal dus oudere reserve-officieren.

Deze laatste zullen met de bij de mobilisabele onderdelen ingedeelde beroepsofficieren enige tijd bij de parate troepen moeten worden opgeroepen en wel bij voorkeur in het tijdvak, dat de 8 ploegen, welke later het mobilisabele onderdeel zullen vormen, nog tezamen bij de parate troepen aanwezig zijn. In deze periode kunnen zij dan oefenen met het parate onderdeel in de samenstelling zoals deze zal zijn, nadat deze 8 ploegen het mobilisabele onderdeel zullen hebben gevormd.

Teneinde nu dit aanvullingssysteem in de plaats te stellen van het hiervoor gebruikte systeem was het nodig te komen tot een andere groepering van de vredesopleidingsinrichtingen, terwijl tevens de dislocatie van de parate troepen zoveel mogelijk moest worden aangepast aan tactisch gestelde eisen.

Dit heeft dan ook geleid tot een algehele reorganisatie in de Koninklijke Landmacht. Deze reorganisatie heeft zich gedurende deze zomer voltrokken en op het huidige tijdstip wordt beschikt over een parate troepenmacht, welke zowel uit een oogpunt van paraatheid als graad van geoefendheid aan de voorlopig gestelde eisen voldoet.

De Voorzitter:

Ik dank Majoor *Van der Laan* voorlopig reeds voor zijn voordracht en ik zou gaarne als eerste het woord voeren.

Generaal-Majoor J. H. Couzy :

Het is niet omdat ik met de inleider van hedenavond van mening verschil dat ik het woord vraag. Aan zijn heldere uiteenzetting van de grondslagen en de bedoeling van het aanvullingssysteem zou ik slechts weinig kunnen toevoegen.

Maar gaarne maak ik van de gelegenheid gebruik de aandacht te vestigen op een tweetal praktische moeilijkheden bij de uitvoering der opleiding. Hierbij laat ik het ingewikkelde en zeer moeilijke overgangsstadium buiten beschouwing. Ieder kan zich voorstellen dat de overgang van een bestaand naar een nieuw systeem zeer vele grote moeilijkheden opwerpt, vooral ook omdat organisatie, opleiding, kadervoorziening, enz. enz. zo weinig mogelijk hiaten en stremmingen mogen vertonen. We kunnen dan ook nog niet spreken van de kinderziekten maar van de barensweeën. De kinderziekten komen wanneer het systeem volledig zal zijn doorgewerkt, hetgeen met November 1954 het geval zal wezen.

De twee moeilijkheden, waarop ik doel, zullen zich in de overgangstijd zeer versterkt doen gevoelen, maar ook daarna zullen zij zich nog overminderd blijven voordoen.

In de parate troepen worden alle functies van pelotons-commandant vervuld door vaandrags en kornetten en alle functies van groepscommandant door dienstplichtig kader, terwijl bovendien vele andere functies — vooral op het gebied van S1 — door vaandrags of kornetten zijn bezet. Bij de beoordeling en de voortgezette selectie in de parate onderdelen moet dus wel een zware wissel worden getrokken op onervaren personeel, waarbij een juist resultaat nauwelijks valt te verwachten.

Het gehalte van het hoofdwapen, de infanterie, wordt bepaald door het gehalte der pelotons. Slechts uit goede pelotons kunnen goede compagnieën, bataljons en regimenten en uiteindelijk een divisie worden gevormd. Is een peloton niet voor zijn taak berekend, dan kan de beste compagnies-commandant daarmee geen goede compagnie vormen, om van hogere formaties nog maar te zwijgen. Het peloton is het grondonderdeel, dat elke offensieve opdracht op de juiste wijze moet kunnen uitvoeren. Dit kan alleen worden bereikt indien het peloton een goed samenhangend en samenwerkend geheel vormt, waarin de mannen vertrouwen hebben in zichzelf en hun kameraden. Maar vooral ook indien zij vertrouwen stellen in hun commandant, gegrond op de overtuiging dat hij zijn vak verstaat.

Het voorgaande geldt uiteraard voor elk wapen doch spreekt het gemakkelijkst aan bij de infanterie.

Nu hebben we hedenavond kunnen vernemen dat elke twee maanden $\frac{1}{8}$ der dienstplichtigen en $\frac{1}{7}$ van het kader en de specialisten wordt vervangen. Het vervangen der dienstplichtigen zal geen onoverkomenlijke bezwaren ontmoeten. Eén à twee leden worden gemakkelijk in een bestaande groep opgenomen; zij zullen zich vrij snel aanpassen in het bestaande onderdeel, waarin zij dan 16 maanden zullen verblijven.

Anders staat het echter met het kader. Theoretisch zouden zij 14 maanden hun pelotons- of groepscommando kunnen uitoefenen, doch de praktijk dwingt tot een afwijkende uitvoering. Er zal steeds een groot surplus — we hoorden het getal 30 % — aan kader aanwezig zijn. Met het oog op hun toekomstige taak in de mobilisabele divisie moet ook dit kader de gelegenheid krijgen zich in de uitoefening van zijn commando te bekwamen. Als gevolg daarvan is aan een tussentijdse wisseling niet te ontkomen. Het tewerkstellen van dit surplus 6 maanden parate troepen, 6 maanden depôt en 2 maanden parate troepen geeft dit mede duidelijk aan. Van de vervanging dus om de zes maanden van tenminste $\frac{2}{3}$ der pelotons- en groepscommandanten zal de opleiding ongetwijfeld een terugslag ondervinden alsook het samensmeden van het onderdeel. Na zes maanden een nieuwe commandant, die in die korte tijd zelf ervaring moet opdoen en bovendien het vertrouwen in zijn kunnen moet zien te winnen!

Ik weet dat het moeilijk anders kan en ik zie dan ook maar één mogelijke tegemoetkoming. Alle door de scholen af te leveren commandanten (vaandrigen en sergeanten) moeten hun vak ook praktisch verstaan. Zij moeten het grondbeginsel van de verdeling van elk onderdeel in drie — onderling verwisselbare — elementen volkomen beheersen. Voor elk infanterie-onderdeel zijn deze het aanvals-echelon, het manoeuvre-echelon en de reserve.

Bij hun intrede in de parate troepen moeten zij — uitgaand van dat beginsel — in staat zijn hun onderdeel onder alle omstandigheden en in alle terreinen te leiden. Dit gepaard aan een grondige kennis van de inwendige dienst en de handhaving van de krijgstuicht zal hen dan geschikt maken voor hun taak, de enige mogelijkheid voor het vormen en onderhouden van bruikbare pelotons.

Majoor Mr H. W. J. Bosch:

Mijnheer de Voorzitter, Generaal, Kolonel, Oversten, Mijne Heren,

Hoewel ik mij in het algemeen ten volle verenigen kan met de zeer heldere uiteenzettingen van de geachte spreker van hedenavond, zou ik gaarne enkele

aanvullende opmerkingen maken, terwijl ik straks nog een punt wil aanroeren, waarin ik fundamenteel met de spreker van mening verschil.

De depôt-opleiding dient erop gericht te zijn goed elementair afgerichte en gedisciplineerde soldaten te vormen; dit betekent, dat de depôt-opleiding zodanig geregeld moet zijn, dat men alle daar onderwezen vakken volledig beheerst (alleen met het vak „geweerschieten” is dit in de beschikbare tijd van vier maanden niet mogelijk). Bij een totale depôtopleiding van vier maanden volgt hieruit, dat slechts weinig elementaire vakken, doch deze zeer grondig, onderwezen moeten worden; deze opleiding dient bovendien zoveel mogelijk praktisch te zijn, de theorie dient tot het uiterst noodzakelijke beperkt te worden.

Om de depôt-opleiding zo goed mogelijk te doen verlopen, moet de centrale leiding zich beperken tot vaststelling van de eisen van geoefendheid, waaraan de man aan het eind van iedere phase der opleiding dient te voldoen; aan deze eisen dient strikt de hand gehouden te worden. De vaststelling der programma's en lesroosters dient echter geheel aan de depôts zelve overgelaten te worden; iedere stugheid op dit gebied is volstrekt uit den boze.

Een uiterst belangrijke taak van de depôts is de selectie van officiers- en kaderadspiranten en specialisten: hiermede staat en valt ons leger; deze selectie kan slechts dan met vrucht geschieden, indien compagnies- en pelotonscommandanten hun gehele persoonlijkheid hiervoor inzetten. Ik meen hierop nadrukkelijk te moeten wijzen, omdat mij in de afgelopen jaren duidelijk is gebleken, dat dit nog niet algemeen beseft wordt.

In het aanvullingssysteem vindt een deel van de selectie en de opleiding bij de parate troepen plaats; hiervoor dienen voldoende beroepsofficieren en voldoende instructiemiddelen aanwezig te zijn. In de vorige vergadering van onze vereniging heb ik er reeds op gewezen, dat hiervoor minstens één beroepsofficier per *peloton* benodigd is; instructiemiddelen zijn bij de parate troepen nog steeds uiterst schaars.

Ten aanzien van stelling 4 zou ik willen opmerken, dat de gevechtswaarde der parate troepen niet slechts door het percentage vervangers, doch evenzeer door het tijdsverloop tussen de aankomst van twee aanvullingen bepaald wordt; de huidige periode van twee maanden is betrekkelijk kort en slechts dan voldoende, als deze periode geheel gebruikt wordt. Ook hiervoor zijn zowel het grote tekort aan beroepsofficieren en instructiemiddelen als het uitvallen van minstens twee Maandagen per maand als oefendag een zeer groot bezwaar.

De soepele werking van het aanvullingssysteem wordt ten eerste belemmerd door de grote organisatorische en geografische afstand tussen parate troep en depôt; strikt formeel loopt thans de hiërarchieke weg van de commandant van een parate eenheid naar het depôt over de Chef van de Generale Staf! Zeer nauw contact tussen beiden, zowel op personeels- als op opleidingsgebied lijkt mij ten eerste gewenst en zal waarschijnlijk tot vlotte oplossing van vele der in stelling 5 bedoelde problemen leiden.

Zoals de geachte spreker ons verteld heeft, zullen de vaandrags en dienstplichtige onderofficieren 6 maanden bij de parate troepen, vervolgens 6 maanden bij een depôt en eindelijk nog 2 maanden bij de parate troepen dienst doen; dit heeft het voordeel, dat zij bij aankomst in het depôt volledig op de hoogte zijn met de door de praktijk in de parate troepen gestelde eisen. Een andere oplossing is de vaandrags en dienstplichtige sergeanten eerst bij de depôts te laten dienen, waar zij meer leiding van beroepsofficieren en -onder-

officieren hebben, het detailwerk van de grond af leren en met jongere en dus gemakkelijker soldaten werken; ik vraag mij af, of de voordelen van deze laatste oplossing niet groter zijn dan die van de thans gevolgde.

De geachte spreker heeft de mogelijkheid geopperd om zeer moeilijke functies bij de parate troepen, waarvoor een lange opleidingstijd benodigd is, door beroepspersoneel te doen vervullen; ik zou de spreker willen vragen, wie deze functies dan bij de mobilisabele onderdelen zou moeten vervullen?

In het eind van zijn betoog heeft de geachte spreker gezegd, dat wij een oefeningscyclus van één jaar hebben, aangezien de grote manoeuvres altijd in September gehouden worden; dit deed mij denken aan het boek „Soul and Body of an Army” van Field Marshall Sir Ian Hamilton, waarin verteld wordt van de Engelse Regimental Sergeant Major, die tijdens de eerste wereldoorlog in de loopgraven in Frankrijk verzuchtte: „Ik wilde, dat die oorlog nu maar eens ophield, dan kunnen we eindelijk weer eens fatsoenlijke manoeuvres houden!”

Wij oefenen niet voor de manoeuvres, doch voor de oorlog, die ook wel op een ander tijdstip dan in September uit kan breken; „Das einzige Ziel der Ausbildung ist der Krieg”. Uit een oogpunt van werkelijke personele paraatheid (over materiële paraatheid zal ik thans maar niet spreken!!) lijkt mij een oefeningscyclus van 4 of 6 maanden dan ook volstrekt vereist.

Opkomst van reserve-officieren, die een mobilisatiebestemming krijgen bij uit parate troepen te vormen mobilisabele eenheden bij die parate troepen lijkt mij zeer gewenst, mits dit geschiedt in een tijdperk van grote oefeningen, waarin voor deze reserve-officieren het meeste te leren is; bovendien roepen er niet teveel tegelijk op: de ouderen onder ons herinneren zich nog de tijd vóór 1940, toen men soms een aantal commandanten voor ieder peloton tegelijk onder de wapenen had.

Ik dank U, Mijnheer de Voorzitter.

1e Luitenant L. C. Schreuders:

1. Is de gevechtswaarde van de divisie, waarbij het „Fillersysteem” wordt toegepast, niet geringer dan van de divisie, zoals die voorheen werd samengesteld voordat dit systeem werd ingevoerd? Procentsgewijze uitgedrukt is n.l. de geoefendheid van het personeel, waaruit deze „fillerdivisies” zijn samengesteld, aanmerkelijk lager dan voorheen, hetgeen tot uitdrukking komt in de volgende cijfers.

Gemiddelde diensttijd is 20 maanden

Oude divisie	Filler divisie
Na een oefentijd van 8 maanden ingedeeld bij de parate divisie.	Na een oefentijd van 4 maanden ingedeeld bij de parate divisie.
Oefentijd van 8 maanden of meer 100 %	Oefentijd van 8 maanden of meer 75 %
Oefentijd van 12 maanden of meer 66 ² / ₃ %	Er is n.l. een groep van 4 maanden en een groep van 6 maanden.
Oefentijd van 16 maanden of meer 33 ¹ / ₃ %	Oefentijd van 12 maanden of meer 50 %
	Oefentijd van 16 maanden of meer 25 %

2. Hoe denkt men bij het oproepen van een „fillerdivisie" voor herhalings-oefeningen de moeilijkheid op te lossen ontstaan door het teveel aan lager kader (korporaals 1e klasse, korporaals en soldaten 1e klasse)?

Bij het fillersysteem is het de bedoeling, dat het personeel dat nieuw (dus na 4 maanden) bij de divisie komt, in de meest eenvoudigste functie begint, bijvoorbeeld bij de Ost. wapens als munitiedrager. Gedurende de tijd dat de man bij de divisie blijft ingedeeld, komt hij geleidelijk in de hogere functies, zoals bijv. schutter en stukscommandant. Het gevolg zal vaak zijn, dat wanneer iemand met groot verlof vertrekt, hij de functie zal bekleden van b.v. stukscommandant, (korp. 1e klasse). Nadat de gehele divisie op deze wijze is gerouleerd, bestaat de kans, dat er 8 korporaals 1e kl. stukscommandant met groot verlof zijn gegaan.

Wanneer deze divisie voor herhalingsoefeningen wordt opgeroepen zal de bediening van b.v. een mortier van 81 mm bestaan uit 8 korporaals 1e klasse.

Dit probleem eenvoudig op te lossen door 7 man terug te stellen in rang, is toch weinig elegant.

3. Was het, gezien de talrijke moeilijkheden, welke de overgang van oud systeem naar nieuw systeem meebrengt, niet practischer geweest het oude systeem te handhaven? Vrijwel alle andere landen, welke een groot leger wisten op te bouwen, als b.v. Engeland, Duitsland, Rusland, enz. enz., pasten nòch voor, nòch in, nòch na de oorlog het „fillersysteem" toe.

De enige uitzondering hierop vormt Amerika, waar het fillersysteem, gezien de artikelen in Amerikaanse militaire vakbladen, ook nog al wat tegenkanting ondervindt.

Majoor H. H. R. van der Laan:

Mijnheer de Voorzitter, Mijne Heren,

Ik ben zeer erkentelijk voor de waardevolle aanvullingen, die de Majoor Bosch op mijn inleiding heeft gegeven. Zijn commentaar is nogal uitgebreid en vooral ook het vrij lange betoog van de Luitenant Schreuders zou mij haast nopen bij de beantwoording over te moeten gaan tot het houden van een nieuwe voordracht.

Ik zeide U echter reeds in mijn inleiding, dat ik mij wel bewust was, dat niet alles zou worden toegelicht en er nog wel zaken zouden zijn, die een nadere toelichting behoeften.

Gaarne zou ik willen beginnen met mijn antwoord aan de Majoor Bosch.

Ik ben het geheel eens met de Majoor Bosch, dat de opleiding bij de depôts gericht moet zijn op de practijk en de theorie tot het uiterste moet worden beperkt. De Chef van de Generale Staf heeft dit dan ook kernachtig uitgedrukt, door te verklaren, dat de soldaat in het depôt moet leren „exerceren, marcheren, camoufleren en schieten".

Ook ik heb tijdens mijn voordracht aangestipt, dat starheid tot elke prijs moet worden vermeden.

De selectie voor de a.s. reserve-officieren is inderdaad een veelomstreden punt, doch aan dit onderwerp zijn reeds vele woorden gewijd en het valt buiten het kader van mijn voordracht.

Ik onderschrijf, dat instructiemiddelen onontbeerlijk zijn voor een goede opleiding. Naar mij bekend is, is thans een prioriteitslijst opgesteld en zullen

de parate troepen mitsdien ook van deze instructiemiddelen worden voorzien.

Inderdaad is een nauwer contact tussen parate troepen en depôts zeer wenselijk; hieraan wordt reeds aandacht besteed en zal in de toekomst nog worden verbeterd.

Het komt mij voor, dat het beschikbaar stellen van het dienstplichtig kader aan de Inspecteurs van Wapens en Dienstvakken, zoals thans bepaald door de Chef van de Generale Staf, grotere voordelen biedt dan de door Majoor Bosch gestelde methode. De opleiding van dit kader is nu eenmaal meer gericht op de functie van aanvoerder dan van instructeur. Het verdient dan ook naar mijn mening aanbeveling dit kader eerst deze functies te doen vervullen, waarbij dus de theoretische kennis aan de praktijk kan worden getoetst.

In mijn inleiding heb ik gesproken over die functies, waarvoor een zeer lange opleidingstijd noodzakelijk is en daarbij de vraag naar voren gebracht of het niet economischer zou zijn deze functies te doen vervullen door beroepspersoneel. Voor de mobilisabele eenheden zou dan b.v. moeten worden teruggevallen op de civiele sector en door militairisatie van bepaalde functionarissen in de behoefte worden voorzien.

De Heer Bosch maakt zich ongerust over het doel van het oefenen der parate troepen, hij meent, dat alleen geoefend wordt voor manoeuvres; wanneer ik spreek over de opleiding, dan is deze opleiding inderdaad gericht op de oorlogstaak. De manoeuvres zijn echter oefeningen, waarbij zoveel mogelijk de werkelijkheid wordt benaderd en waarbij het mogelijk is, om staven en troepen gedurende deze oefeningen te testen op hun geschiktheid, gereedheid, voor de aan hen toegedachte oorlogstaken. Dit is de enige reden, waarom ik heb gesproken van een oefencyclus, culminerend in de najaars-manoeuvres.

Ik meen hiermede zo goed mogelijk Uw vragen te hebben beantwoord.

Antwoord aan Luitenant Schreuders.

De Luitenant Schreuders heeft getracht in een lange becijfering enkele vergelijkingen te trekken tussen de waarde van de Divisie in zijn oude samenstelling en de nieuwe en met name de waarde van de geoefendheid, uitgedrukt in percentages van aantallen onder de wapenen zijnde hoeveelheid troepen.

Nu is een bekend gezegde, dat elke vergelijking mank gaat en zo is het hier ook wel gesteld. Nog afgezien van de toepassing van „l'art de grouper les chiffres” die de Lt Schreuders heeft toegepast, heeft hij naar mijn mening het belangrijkste uit deze redenering weggelaten, n.l. dat bij de Divisie in zijn nieuwe samenstelling steeds een vaste kern van beroepspersoneel (officieren en onderofficieren) aanwezig blijft, waarmee de continuïteit blijft gewaarborgd.

Bovendien verschilden bij de Divisie in zijn oude samenstelling de verschillende onderdelen zeer sterk in graad van geoefendheid, terwijl bij de Divisie in zijn nieuwe samenstelling deze geoefendheid over de gehele lijn steeds ongeveer hetzelfde blijft. Hierbij vooral niet te vergeten de lange tijd die het vergt om bij de Divisie in zijn oude samenstelling de staven te oefenen.

De vraag over de indeling van het lagere kader vormt inderdaad nog een probleem, waarvoor een oplossing wordt gezocht; het klemmt daarom des te meer, aangezien hier ook nog een financiële consequentie aan verbonden zit.

In theorie is het inderdaad mogelijk, dat een man alle functies doorloopt en als stukcommandant, in de rang van korporaal, eindigt. In de praktijk hoeft

dit niet het geval te zijn. Echter ben ik het met de Luitenant Schreuders eens, dat terugstelling één van de minst acceptabele oplossingen is, vooral uit een oogpunt van morcel.

Waar dit vraagstuk op dit moment nog een onderwerp van studie uitmaakt op het allerhoogste niveau, acht ik het beter hier thans niet verder op in te gaan.

Een vergelijking van de opbouw van legers in tijden van oorlog of vrede is, evenals een vergelijking met andere landen, meestal heel moeilijk te trekken.

Bovendien meen ik, dat de beantwoording van de derde vraag mij buiten het bestek van mijn voordracht zou brengen. Mijn doel is geweest het „aanvullingssysteem” nog eens nader voor U uiteen te zetten en waar nodig een vergelijking te trekken tussen het oude en het nieuwe systeem.

Ik meen hiermede Uw vragen naar beste weten te hebben beantwoord.

De Voorzitter:

Majoor Van der Laan, ik dank U zeer voor Uw heldere en systematische voordracht over het doel en de werking van het aanvullingssysteem voor de Koninklijke landmacht. Ik meen, dat Uw betoog op verschillende punten verhelderend heeft gewerkt. Gezien ook de grote opkomst en het aandachtig gehoor geloof ik, dat het een gelukkige keuze is geweest dit onderwerp hedenavond hier in Roermond aan de orde te stellen. Toch zijn bij het debat nog een enkele misvatting en een afdwaling tot uiting gekomen, waarop ik zeer in het kort wil ingaan.

De paraatheid wordt niet bepaald door de individuele geoefendheid maar door de geoefendheid van de groep, dus het onderdeel.

Een divisie, gevormd uit drie regimentsgevechtsgroepen van sterk uiteenlopende geoefendheid, is geen divisie; zij kan niet als zodanig optreden.

Een afdwaling is het belichten van eventuele nadelen. De voordracht heeft niet tot doel de voor- en nadelen van het aanvullingssysteem te behandelen; haar doel is uitsluitend de grondslagen en de werking van dat systeem uiteen te zetten, waarin de inleider voortreffelijk is geslaagd. Bovendien mag niet uit het oog worden verloren, dat we nu in een zeer moeilijke overgangstijd leven. Uit de in deze tijd opgedane ervaringen zullen we ongetwijfeld leringen kunnen trekken, doch we zullen eerst kunnen gaan oordelen wanneer het systeem volledig heeft doorgewerkt, hetgeen November 1954 het geval zal wezen.

Ik spreek nogmaals mijn dank uit aan de Majoor Van der Laan voor de moeite, welke hij zich heeft willen getroosten, alsmede mijn dank aan de debaters, die een aanvulling op het gesprokene hebben gegeven en tevens hebben bijgedragen tot de verlevendiging van de avond. Ik moge de laatsten verzoeken het door hen gesprokene in de loop van de volgende week schriftelijk aan de secretaris-penningmeester te doen toekomen.

Met dank voor Uw aller aanwezigheid sluit ik deze bijeenkomst.

STELLINGEN

1. Het gebruik van een aanvullingssysteem bij de Koninklijke Landmacht is als zodanig geen nieuw begrip in Nederland.
2. De wijziging van het Legerplan met het doel, in kortere tijd te komen

tot een groter aantal legerkorpstroepen en een snellere opbouw der territoriale verdediging, vereiste de invoering van een nieuw systeem.

3. Het „aanvullingssysteem” is erop gericht, de man, die voor het vervullen van zijn dienstplicht onder de wapenen is, door opleiding in fasen geschikt te maken voor die oorlogsfunctie, waarvoor hij qua aanleg het meest geschikt is.
4. De gevechtswaarde van een onderdeel kan op peil worden gehouden, indien het percentage vervangingen de 15 % niet te boven gaat.
5. De toepassing van het „aanvullingssysteem” zal in de voor ons gelegen periode aan de practijk worden getoetst. Voor de problemen, die zich hierbij zullen openbaren, zal zo snel mogelijk een oplossing moeten worden gevonden.
6. De invoering van het „aanvullingssysteem” heeft geleid tot een algehele reorganisatie van de Koninklijke Landmacht.

MEDEDELINGEN VAN HUISHOUDELIJKE AARD
NIEUWE LEDEN
Nederland

- 's-Gravenhage: Drs H. de Vries; J. O. Poll, Referendaris M. v. O.; R. A. Sleeuw, Maj. Vlg. Wrn. K. Lu.; Ir H. C. Patoir, Kolonel Kon. Lu.; Dr P. Schoenmaker; J. P. de Pont, Kap. Art.; S. Tjakradipura, Kap. Inf. A.D.R.I.; Mr A. H. Geesink, Maj. Mil. Jur. dienst; P. A. Hoogcarspel, Lt Kolonel T.D.; Ir G. H. W. Douwes Dekker, Lt Kolonel T.D.; H. E. Schallig, Kap. Inf.; C. J. Sniijders, Korp. Adelb. Zeed.; Ir P. C. Snorn, Majoor Verbind. D.; J. H. Stadelmann v. Eichholzmann, Lt Kolonel Apotheker; B. G. J. Rooyakkers, Kap. Kon. Marechaussée; Ir M. Brinkgreve, Kol. T.D.; Mr A. N. Baron de Vos v. Steenwijk, Kap. Lt ter Zee; R. J. H. Coebergh v. d. Braak, Kap. Intend.; H. J. Bartelings, Maj. Inf.; K. Ch. M. Muth, Kap. Inf.; J. J. Vels, Kap.; Bibliotheek Commissie Min. v. Oorlog; L. W. Proost, Lt Kol. Wrn. K. Lu.; P. C. van Kerkum, res. Kap. Intend.; W. P. L. G. Vlucht, Kap. Inf.; P. C. de Haas, Kapitein; J. C. Haex, Lt Kol. G.S. Mil. Att. U.S.A.; R. J. Idzerda, Lt ter Zee Vlieger I; Gebr. van Cleef, Bockhandel.
- Amersfoort: A. Ruhl, Kap. G.R.J.
- Amsterdam: S. Jacobson, Maj. Inf.; H. Ringoir, Kap. G.R.J.; H. C. A. Kleyn, Lt Kol.; G. H. M. Reijnen, Jur. Cand.
- Alkmaar: G. W. Segers, res. 1e Lt.
- Amstelveen: R. J. Kahrel, res. 1e Lt.
- Apeldoorn: W. H. M. Geertsen, 1e Lt Kon. Marech.; H. J. Bakker, Lt ter Zee II.
- Assen: H. Huizenga, Kap. Inf.
- Badhoeve-Dorp: P. J. v. Ouwkerk, res. Kapitein.
- Bennekom: H. G. M. Nijssen, Kap. Verb.d.
- Bergen op Zoom: J. C. Schipper, 2e Lt Inf.; C. E. Cohen, 2e Lt; E. J. H. Helder, Kap. Art.
- 's-Bosch: H. A. v. Daalen, Kap. Inf.; W. Bakker, Lt Kol. Vl. Kon. Lu.
- Boxtel: A. A. Burger, Kap. G.R.J.
- Breda: H. F. Sijmons, Majoor Kon. Lu.; M. D. Block, Dir. Off. v. Gez. III; J. Muller, Kap.; M. A. Onderwater, cadet-sergeant der Inf.; P. Kloeg, id.; J. C. A. C. de Vogel, id.; H. A. Kerkhof, id.; J. Ladders, id.; W. Gerharz, id.; W. Bikker, id.; A. C. A. Sijstermans, id.; J. E. Jans, id.; H. C. W. Geurts, id.; H. J. T. Hogeveen, cadet der Inf.; A. de Bruine, id.; E. F. ter Meulen, id.; W. B. Metz, id.; A. de Bloois, cadet-sergeant der Inf.; J. A. van Dooren, cadet der Inf.; F. Dijkstra, cadet-sergeant der Inf.; Dellemijn, id.; C. D. van der Merwe, id.; H. van der Graaf, id.; J. M. Leeftang, id.; A. Pruyboom, id.; H. G. Gilissen, id.; G. P. M. Bos, id.; G. J. H. Heezen, cadet der Inf.; C. Kuypers, id.; B. van Tussenbroek, cadet-sergeant der Inf.; H. van der Bout, id.; B. A. Leliveld, cadet der Kon. Luchtmacht; J. Spaans, id.; P. C. Bakker, id.; W. J. Bleeker, id.; J. Duijverman, cadet-sergeant der Kon. Luchtmacht; Akkerman, cadet der Kon. Luchtmacht; H. C. Beaucher, cadet der Genie; E. B. van Erp Taalman Kip, cadet-sergeant; Th. J. F. Hoogeveen, cadet; H. de Jong, cadet-sergeant; J. Valstar, cadet der Cavalerie; R. E. de Thouars, id.; J. Nijhout, cadet-sergeant der Artillerie; J. de Rijk, id.; R. W. Hoksbergen, id.; Th. J. F. Roes, id.; P. G. N. van Even, cadet-sergeant der Militaire Administratie; J. F. M. Leuring, cadet van de Technische Dienst; B. Haga, cadet der Inf.; T. H. Waanders, id.; J. J. J. M. M. Vos, id.; C. Wolffgramm, Kapitein.
- Bussum: J. L. I. Barruch, Majoor L.J.
- Delft: H. Deibel, Majoor Art.
- Diepenveen: J. C. Hopperus Buma, 1e Lt G.R.J.
- Den Dolder: L. A. Punt, Lt Kol. Verb.d.
- Ede: W. H. F. Berlemon, Luit. Inf.; J. O. B. Smith, Kap. Art.
- Eindhoven: Dr H. J. van Doorne, W. A. V. van Doorne, Directeuren van Doorne's Automobielfabriek N.V.; Mr H. F. Heijting, res. Ritm.; J. Meeuwenoord, Chef Mil. Zaken v. Doorne's Automobielfabriek N.V.
- Goes: J. J. Minnaar, 1e Lt.
- Gorinchem: G. J. Maarseveen, 1e Lt Art.
- Haarlem: G. G. Kol, res. Lt; C. M. J. van Dommelen, Lt Kolonel Art.; Mr L. F. de Groot, Lt Kolonel; J. M. Ravelli, Kap. Art.
- Harderwijk: K. J. H. Poll, Lt Kolonel Kon. Marech.
- Hattem: G. V. M. Bernaert, Kap. Genie; F. E. K. Mullaert, 1e Lt Genie.
- Heemstede: M. C. Willemse, Adelborst 1e kl.
- Heerlen: M. J. H. Ummels, 2e Lt.
- Heeze: C. Vreugdenhill, Kap. Inf.

den Helder: G. W. van Bruggen, Luit. ter Zee II; J. A. F. H. Douw v. d. Krap, Kap. Lt ter Zee.

Hilversum: J. H. A. Bijl, res. Kap.

Leeuwarden: J. S. Smits, Kap. Kon. Lu.

Leeuwen-Maasniel: W. H. de Bruijn, Lt Kol. Inf.

Leiden: C. J. Revet; Mr P. J. d'Artillae Brill, res. 1e Lt Kon. Lu.

Maastricht: C. R. Dassen, Maj. Inf.; G. A. Borgert, Kap. Inf.

Naarden: S. L. Huizer, Lt Kolonel; W. M. Horstink, Kap. Art.

Nijmegen: G. J. Büchner, Kap. Inf.

Oegstgeest: J. v. Elsen, Kapitein.

Oisterwijk: Ph. den Hollander, 1e Lt L.J.

Oosterbeek: C. W. van der Eem, Generaal Majoor b.d.

Ossendrecht: W. A. Vermeulen, res. 1e Lt.

Rotterdam: B. van der Laan, Adj. O.O.; J. J. W. Pijnappels, Kap. A.A.T.; Mr J. L. Heldring.

Red. Nwe Rotterd. Crt N.V.

Rijswijk: F. J. L. Diepen, ged. R. v. Bestuur v. Avio-Diepen N.V., Ypenburg.

Soestdijk: A. F. Elbers, Lt ter Zee I.

Stadskanaal: J. H. Houwing, 2e Lt Inf.

de Steeg: A. F. Muller, 1e Lt.

Tilburg: B. Braaksma, Vaandrig.

Uden: K. J. Kerling, Kap. Kon. Lu.

Utrecht: J. Sneep, Kap. Genie.

Velp: B. A. M. de Paauw, Majoor.

Velsen-Noord: A. Besselink, res. 2e Lt; G. van der Hoeven, Kornet.

Venlo: P. F. Langenberg, 2e Lt; G. J. F. Vermeulen, Kapitein.

Vlaardingen: C. Booster, 2e Lt M.A.

Vliegbasis Twenthe: G. L. Sont, Kap. Vl. Kon. Lu.

Voorburg: E. Mahler, Kap. Inf.

Vught: M. J. J. Scheltinga, Kap.

Weert: F. R. Boschma, 1e Lt.

Zurphen: H. E. Dieudonné, Lt Kolonel; Th. A. G. Ellenbroek, 2e Lt Mariniers.

Buitenland

Republiek Indonesia

Djakarta: Toko dan Penerbit Buku Ketentaraan „Pembimbing” (158 abbonementen).

België

St Kruis-Brugge: Guy van Poucke, 1e Lt Art. (Belg. Leger).

De contributie voor het werkjaar 1953—1954 (1 Oct. 1953—30 Sept. 1954) is vastgesteld op f 10,—. De leden, die zulks nog niet deden, wordt verzocht hun contributie wel te willen storten op postrekening 78828 van de Vereniging ter beoefening van de Krijgswetenschap, Den Haag.

Geeft bij adresverandering kennis aan de Secretaris-Penningmeester,
van Alkemadelaan 215, 's-Gravenhage
en vergeet vooral niet ons een nieuw lid op te geven

VRAAGT VRIJBLIJVEND DE
nieuwe
CATALOGUS W 5
 20 pagina's 3 kleurendruk met
 gegevens en vele praktijkfoto's

Door en door
 hetzelfde
 oersterke
 materiaal
 (5—6 cm. dik).

Interne
 bewapening
 met
 rondstaal.

NIEUWE
 waterfilm-
 verdelers.

Eenvoudig te
 reinigen met
 VIM
 (de bekende
 gele bus)

8 persoons **Ocriet** wasfontein

Ocriet wasfonteinen zijn zo sterk als een bunker,
 Reeds honderden zijn in gebruik in kazernes, mili-
 taire kampen en op vliegvelden. Vraagt catalogus W 5
 aan:

Ocriet FABRIEK N.V.

BAARN - TELEFOON K 2954 — 3641 (4 lijnen)